

УТОРАК, 8. VIII 1995.

Пали су: Турањ, Тушиловић и Војнић. Генерал-пјесник Тољ у наполеонској пози и наполеонским тоном обавјештава на пресици све који га чују и не чују: ВОЈНО-РЕДАРСТВЕНА АКЦИЈА ИНТЕГРИРАЊА ОКУПИРАНИХ ПОДРУЧЈА ХРВАТСКЕ ЈЕ ЗАВРШЕНА. Али, примјећујем за себе: Хрватска је интегрирала подручје – без људи. Пропао је и Наполеон, онај прави, и многа велика моћна царства, пропали су древна Хелада и Рим, османлијско царство, па ће и јадни Пресједников режим, а и његови моћни протектори – Њемачка (којој то неће бити први пут) и Америка – тјеше се слабашно Срби са голых, врућих друмова. И узалуд шапућу своје мудрости пучке: Ничија није до зоре горјела.

Краљевина Данска протестира напoкон због поступка ХВ према седморици њених припадника снага УН-а, који су, као живи штит испред хрватских тенкова присиљени газити према Дубици. Хрватска се брани да није било никаквог везивања дотичних за тенкове, него су их хрватски војаци штитили својим тијелима. У истој ТВ емисији ХРТ је приказао своје војнике како раздрагано улазе у једно бивше српско село. У току снимања зачули су се однекуд хици, на што је један од војака викнуо: То пуца Унпрофор, јебем им матер! За њима!!!

Успостава хрватског суверенитета у Крајини проводи се ефикасно – паљењем, пљачком, убијањем и сатирањем свих знакова српског идентитета.

Колону избјеглица с Баније и Кордуна каменују Сисчани док се тешко и полако вуче Школском улицом. Нападаци разјарено урлају: Мајмунџи! Цигани! У Србију! Организирали су чак и школску дјецу за тај брутални напад. Једино је из напада изузето неколико хрватских избјеглица које сједе по страни и склањају поглед

од немилих сцена. Доказ да они који су једнако патили суосјећају с туђом несрећом и не желе се светити на немоћнима. Остали немилице циглама и камењем разбијају лим и стакла избјегличких аутомобила и трактора. Извлаче људе из њих и лемају их на лицу мјеста. У кадар страног фоторепортера упада нека жена која силним страхом успореним покретима скупља комаде стакла с декице у којој је умотана беба, вјеројатно новорођенче. Лица нападача су изобличена мржњом. Полицајци све то мирно проматрају и чак се смијуље. У оближњој крчми точи се пиво за батинаше, у којем они обилно уживају у паузама између двије колоне. С нестрпљењем, али опуштено уз пивце и глазбу, чека се нова колона несретника који и не слуте ово најновије изненађење. У једном су возилу нападнуте и православне монахиње. Угледавши црне монашке хаље, први нападач је инстинктивно спустио руку с каменом, али је други жестоко навалио... Одједном шок с екрана: Галбрајт ускаче у један трактор под канонадом камења. Вози се даље с избјеглицама, дијели им храну, строго пријети прстом онима који их каменују и нешто им гњевно довикује. Још је јучер био у првом реду узваника кад је Предсједник дијелио ордење Изетбеговићу и Шаћирбеговићу. Што би Галбрајту одједном? То се није приупитао коментатор ХТВ-а, него је на САД-амбасадора осуо дрвље и камење, као и они из Сиска. Тако оштар напад није доживио ни Билт. Више од пола сата Дневника утрошено је за читање свих могућих објезда на рачун „великог пријатеља Хрватске“, господина велепосланика УСА у Загребу.

У првом дану бјежаније умрло је само у једној колони чак 26-еро дјеце због дехидрирања. Силна је жега, а колона није смјела стати, до хране им није ни било, а воде нигдје ни за лијек, ни за дјечји живот – јављају страни извјеститељи. Да би све ово некако неутрализи-